

ntamo

Leevi Lehto Muuttunut tuuli

© 1967, 2015 Leevi Lehto

ISBN 978-952-215-605-1

Näköispainos, alkuperäisjulkaisu Otava 1967

Valmistaja BoD – Books on Demand, Neuerstedt, Saksa

2015

ntamo

www.ntamo.net

Leevi Lehto Muuttunut tuuli

Runoja

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ikkunassa pieni lintu hyppää puusta puuhun. Toiseen. Lempeä tuuli tekee lempeitä kuvioita puihin ja takaisin. Runot. Sanat vain riippuvat ilmassa irrallaan.

6

kuuntelin lintujen lauluja yksinäisistä puista keskellä metsää
maassa oli kastetta hengitys kylmää yön jälkeen ja
ilma täynnä tuoksua ja ääntä
aika kului eteenpäin mäntyjen oksat alkoivat liikuskella
alkavassa tuulella kuin epätietoisien miehen sormet ja
sitten pienet männyt vapisivat vähän

Kun ei oikein mitään voi oikein perusteellisesti perustella. Kun on hetkiä jolloin en voi pohjimmiltani sanoa olenko pohjimmiltani pasifisti vai mikä. Ja kun maisema kouluun lähtiessäni ei kuitenkaan koskaan ole sen vihreämpi tai valkoisempi. Niin mitä sitä hyödyttää kirjoittaa runoja koneella puhtaalle paperille niinkuin tämä on tässä.

Olen sammuttanut valot koska vielä ei ole edes ilta ja
soinnut soivat sointuvat heittyvät vanhasta kitarasta sylistäni
kun kuuntelen niiden katoamista kaikki on katoavaa

Kun päätän olla hetken liikkumatta
Heti liikahdan

läheisestä talosta nousee vaalea savu ohut savupiipusta
taittuu tuuleen sivutieltä taittuu auto taittamaan maantiestä
taivalta lumi häikäisee jo silmiä jo ikkunasta
Kun vaaleat pilvet sinisellä taivaalla näin kulkevat

Minun on hieman vaikea nyt kuvitella tähän joku
maailmanloppu

seron viistosti ikkunassa katson verannan räystästä joka tippuu tip-
puu lumi roikkuu lievästi räystäään yli tai ali ja katson pisaroita jotka tip-
puvat monesta pisteestä neljästä viidestä ainakin sangen rytmikkäästi hi-
taammin

nopeammin yhtäaikaan peräkkäin tip tip ja taustalla parinkymmenen
ei vaan viidentoista metrin päässä tuomi hangessa alaston iso monihaara-
nen tummat haarat haarautuvat leviävät loppuvat yhä pienemmiksi
ohuemmiksi ja vielä

sen takana rakennus suuri punainen tiilikatto kaikki rajautuu selvinä
tummuvaa taivasta vasten joka punertaa rusehtaa ja on kirkas tällä koh-
dalla pilvien välissä ja tuomessa kimaltelevat vesipisarot

ja minä seison oikea kyynärpää nojaa seinään verho syrjässä syrjäsil-
mällä nähtynä punainen vähän keltaista ruutuja

minä mietin miten on

onko iankaikkista elämää vaiko ei

